

Sejlklubben
SNEKKEN
Vordingborg

Sejlklubben Snekken

Vordingborg

Fællessange

Indholdsfortegnelse

Kom, maj du søde, milde	3
» SNEKKEN «	4
SANGEN OM SNEKKEN	5
SNEKKEN er.....	6
Sejlklubben SNEKKEN	7
HALIFAX	8
SØMANDS VALSE	9
Den er fin med kompasset	10
Hvem kan sejle foruden vind?	11
Fra England til Skotland	12
Herligt, en sommernat	13
Noget om helte.....	14
Den sømand han må lide.....	15
En sømand har sin enegang.....	16
Der går altid både tilbage	17
<i>Velkommen i den grønne lund</i>	18
Havet omkring Danmark.....	19
Hvor smiler fager den danske kyst	20
Solskin kan man altid finde.....	21
Der er et yndigt land.....	22
Du danske sommer, jeg elsker dig.....	23
Den korte version	23
Du danske sommer, jeg elsker dig.....	24
Den lange version	24
Skibet skal sejle i nat.....	25
Hils fra mig derhjemme	26
Hvor skoven dog er frisk og stor.....	27
Lundeborghymnen	28

Kom, maj du søde, milde

Komponist: Mozart, W.A., 1791

Tekst: Overbeck, Christian A., 1775

Kom, maj, du søde, milde!
gør skoven atter grøn,
og lad ved bæk og kilde
violen blomstre skøn.
Hvor ville jeg dog gerne,
at jeg igen den så!
Ak, kære maj, hvor gerne
igen i marken gå.

Du derfor smukt dig skynde,
kom, kære maj, o kom!
at snar vi kan begynde
på marken vor springom.
Men frem for alt du mange
violer tage med
og nattergalesange
og kukkeren tag med!

» SNEKKEN «

=====

Mel: Jeg elsker de grønne Lunde

En Snekke har spredt sine Vinger
ved Valdemars gamle By,
med flyvende Standard den bringer
en Hilsen fra Gaasen i Sky.

Med Saltvandssprøjtet om Boven,
med duvende, spændte Sejl,
den flyver langs Kysten med Skoven,
fra Byens de røde Tegl.

Med Rorpinden sikkert i Næven,
med Øjet paa Sejl og Kurs,
med Skraaen paa plads langsad Kæben
sidder Drengen fra „Snekken“ til Rors.

Og farer af sted han i Snekken,
i Storm eller bliden Bør,
eller kommer han ikke af Flækken,
det anfægter ej hans Humør.

Her kommer vi Dreng af „Snekken“
med andre at prøve en Dyst,
at blive den første i Rækken,
er ene vor Ære og Lyst.

En Skaal for hver Dreng i den Snekke
en Skaal for den Tøs, der er hans,
paa Land hun bestemmer for begge,
mens han ta'r Kommando'n til Vands.

Vor „Snekke“ skal leve og virke
til Sejlsportens Trivsel og Gavn,
skal godt Kammeratskab bestyrke
og bære med Hæder sit Navn.

SANGEN OM SNEKKEN

Melodi: Den sømand han må lide...

1.

Ved Storstrøms stride vande,
men gemt bag bøgeskov og bugt,
ved Norets blide strande
der ligger SNEKKEN smukt.
En klub for brune gaster,
der elsker søens spejl
og hejser hvide sejl
i sommersol og blæst.

2.

Når forårsluften luner
og skørner isens vintertag,
mens middagssolen bruner
vi renser mast og stag.
Vi sliber bådens sider
helt ned til ror og køl
og trækker penselstrøg
med øl og piberøg.

3.

Vi krydser ud af Noret
med østenvind i sejlets felt
og skipperen ved roret
på læns mod Storebælt.
Han kigger tit i kortet
og råber til sin viv:
"Hej ræk mig snaps og ost
og find den røde kost.

4.

Vort rige er på søen,
der har vi frihed, liv og lyst.
Vi sejler rundt om Møen
og op langs Sverrigs kyst.
Fra Anholts stolte klinger
vi krydser viden om,
tværs over Østersø
på farten efter rom!

5.

I sommeraftenrøde
vi glider langs med Sjællands kyst
og hører toner søde
fra nattergalens bryst.
Så styrer vi mod Tårnet
med tak for sol og vind
i Norets gæstfri favn
til SNEKKENS gamle havn.

6.

Når fuglesang forstummer
og kolde skyer sejler frem,
mens jævnøgnstormen brummer,
vi slæber grejet hjem.
Så båden op af søen -
den korte sommer svandt.
Dog, glæd dig, sejlerven:
Det bliver nok vår igen!

Den gamle skipper

SNEKKEN er

Melodi: Til pinse, når skoven...

SNEKKEN er klubben vi fester i
SNEKKEN er klubben som vi ka' li'
SNEKKEN er navnet med rigtig klang
SNEKKEN fortjener en lille sang
Tralala-la-la....

SNEKKEN er ikke en ny idé
SNEKKEN er noget som alle ve'
SNEKKEN er gammel men no'et så skøn
SNEKKEN er navnet der lyder køn'
Tralala-la-la....

SNEKKEN med tiden er vokset stor
SNEKKEN er stedet hvor sporten gror
SNEKKEN har skive at byde på
SNEKKEN den sikrer vi ej går i stå
Tralala-la-la....

SNEKKEN med skivene sejler rundt
SNEKKEN mener det også er sundt
SNEKKEN er andet en knob og spil
SNEKKEN er klubben der feste vil
Tralala-la-la....

SNEKKEN i toppen og SNEKKEN i bund
SNEKKEN det klarer i hver en stund
SNEKKEN den orden har i sit kvejl
SNEKKEN vil altid ha' sat sine sejl
Tralala-la-la....

SNEKKEN er altid for NYT på vagt
SNEKKEN det sidste ord ej har sagt
SNEKKEN for alle der har energi
SNEKKEN for dem der sejlads ka' li'
Tralala-la-la....

SNEKKEN er stedet for hun og han
SNEKKEN med børnene også kan
SNEKKEN er stedet hvor vi har vand
SNEKKEN er navnet vi alle kan
Tralala-la-la....

Sejlklubben SNEKKEN

75 års jubilæum
20. juni 1998

Sejlklubben
SNEKKEN
Vordingborg

Melodi: En sømand har sin enegang.

I nittentogtyve fik
en flok af raske mænd
på byens sejlerliv sat skik
- ideen det var den:
De started' en forening her
og "SNÆKKEN" var dens navn.
Den klub skam stadig eksister'
- til hele byens gavn

Vi tæller årene til nu:
- det bliver syvtifem.
Så har vi jubilæum du
det må vi ikke glem'!
Det vil vi fejre med en sang
om alt – hvad der er hændt.
Vor klubs historie er land
- og klubben den er kendt.

I pinsen syvogtyve tog
til Fejø hver en båd
Ideen den var mægtig go'
og stemningen var kåd.
Det blev en dejlig tradition
vi ta'r af sted hvert år
hver sejlermand og sejlerkone
- og glade dage får.

I otteogtredive hus vi fik
og der kom også bro.
Man senere i dybden gik
- så havnen den blev go'
De store både med en køl
ku' sejle ud og ind
og der var ikke noget nøl
- hvis ellers der var vind.

En mand i vores klub var smart
han byggede en båd
og den blev kaldt for en Pirat
for den var meget kåd.
At vores klub den bedste var
det er da ikke sært.
I treogtres så var vi klar
at være DM vært.

Hver onsdag er der kapsejlad
for dem der har forstand
de andre sidder og slår glas
- og drikker saftvand.
Når "tredje halvleg" den ta'r fat
kan alle være med
så hygger vi den halve nat
- i al beskedenhed.

Men ikke alle hastværk har
og "ægte sejlensind"
reservemotor har de klar
hvis ikke der er vind.
En "motorsejler" lære må
at sætte sejlet op.
For ellers vi det ilde gå
- hvis han får motorstop.

Hvert forår bli'r vor stander hejst
når bøgen den står brud
En skov af master bliver rejst
- og alle stævner ud.
På kortet bliver kursen sat
og når der kommer blæst
vi sejler både dag og nat
- og så er livet bedst!

En ny aktivitet vi har:
"at sejle på et bræt".
Medaljer ofte hjem de ta'r
og det er ikke let.
En "rigtig sejler" vil ej byt'
og hænge på en pind.
For der ikke en kahyt
hvor man kan søge ind.

Ja, der er sket så mange ting
historien er lang.
Turneringer så vidt omkring
medaljer gang på gang.
Vi hæver derfor glasset nu
Vi drikker klubbens SKÅL!!
og prøver mange år endnu
- at komme først i mål!

HALIFAX

(Fra Halifax til Spanien)

Tekst og musik: Ukendt

Fra Halifax til Spanien med briggen Stewedor,
vi sejlede med salte torsk og otte mand ombord,
Vi var tilsammen alle vi et lystigt broderkor
På 40 grader vestlig længde 45 nord

Så fik vi en orkan fra vest, en ren cyklon, jeg tror,
og stormen hev vor gamle skøre skipper overbord
Vi hev ham op, vi vred hans skæg endskønt han banded' og svor
På 40 grader vestlig længde, 45 nord

Med skuden fuld af salte torsk sank gamle Stewedor
Orkanen blæste kolosalt den sletted' alle spor
jeg mindes skal den sidste grok, den sved som lud og klor
På 40 grader vestlig længde 45 nord

Ja, stormen slog vort skib en læk, smid riggen overbord
da drak vi skudens sidste skål vi råbte højt i kor
vi sætter os i jollen ned og væk fra skibet ror
fra 40 grader vestlig længde, 45 nord

Lad rommen kun syde og gurgle i dit svælg
luk op for alle vinde i orkanens blæsebælg
la' gå der for og agter for gamle "Stewedor"
på 40 grader vestlig længde, 45 nord

En dag skal man falde for klaubautermandens hånd,
han står og stryger leen på sit slidte strygebånd
Gå væk! Du blege høstmand fra gamle "Stewedor"
på 40 grader vest længde, 45 nord.

Nej, gutter, når jeg dør engang så kast mig overbord
imens I står ved rælingen i snøfter lidt og glør,
Så vinker jeg adjø og går fra "Stewedor" ombord
på 40 grader vestlig længde, 45 nord

SØMANDS VALSE

Jeg kommer li' fra Svendborg av
Go- Daw, Go- Daw, Go Daw
Der har vi ingen kissejaw,
Go- Daw, Go- Daw, Go Daw
Og hele natten er vor' eg'n.
Og pigen er fuld af sjov.
Så mødes vi bag det levne hegn
Go- Daw, Go- Daw, Go Daw

Jeg har en ven, en rigtig sejler,
der vil ta' kegler, i hver en havn.
Det er en svend, der går på varmen,
og midt på armen, der står mit navn.
Så brav og ærlig, ja han er herlig,
når han mig kærligt, ta'r i sin favn.
Jeg har en ven, en rigtig sejler,
han vil ta' kegler i hver en havn.

En sømand elsker havets blå,
og bølgerne brus.
Han svinger sig i mast og rå,
trods stormenes sus.
Farve, farvel, min elskede ven,
vi mødes vel snart igen.

Åh- disse minder,
Fra du vae en farende svend,
åh- disse minder,
den tid kommer aldrig igen,
åh- disse minder,
det er dem der gi'r livet kulør,
i hulen vi svendene finder,
med det go'e- det gamle humør.

Den er fin med kompasset

Sejlklubben
SNEKKEN
Vordingborg

Tekst: Hans Hartvig Seedorff, 1919

Melodi: Niels Clemmensen

1

Den er fin med kompasset!
Slå rommen i glasset
og stik mig lidt kandis all right på en
spoon!

Skønt få er vi nok til
at ta' os en grog til.

Og Rosvald og "Rosa" er bound for
Rangoon.

Tra-la-la-la-la-la!

Tra-la-la-la-la_la!

Tra -la -la-la -la -la-la -la -la -la -la!

Skønt få er vi nok til
at ta' os en grog til.

Og Rosvald og "Rosa" er bound for
Rangoon.

2

Vi letter med solen!
Fra linje til Polen
er sømandens pige parat og fidel...
Men jeg kendte en pige
i Tjingatjuks rige,
hvis elskov - Guds dros! - var som krudt og
kanel.

Trala-la-la-la-la ...

3

Hun var slank som en lilje,
men sort som vanilje.
Og pigens familie var sort som hun sel' .
Men alt har en ende,
og slanger har tvende:
Hun snød mig til slut med den torsk til
O'Neill.

Trala-la-la-la-la ...

4

Dog, rører det den, som
har fundet en nænsom
og blåøjet pige nordvest for Skælskør?
Slå rommen i glasset!
for hun er kompasset,
der leder os hjem over skumslagene søer.

Trala-la-la-la-la ...

5

Gik hyren i hajer
ved Singapores kajer,
da møder vi hendes bebrejdende blik.
Da angrer vi såre,
og knuser en tåre,
ved trækspillets dulmende
mørkningsmusik.

Trala-la-la-la-la ...

6

Men hen under morgen
fortryder vi sorgen
og håber påny på en landgangstaifun.
Og ser I os lette,
så trøst jer ved dette:

Vi elsker Skælskør, - men er bound for
Rangoon.

Trala-la-la-la-la ...

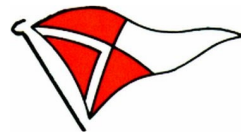
Hvem kan sejle foruden vind?

Folkemelodi, svensk

Meincke, Carl Viggo

Hvem kan sejle foruden vind?
Hvem kan ro uden åre?
Hvem kan skilles fra vennen sin
uden at fælde en tåre?

Jeg kan sejle foruden vind.
Jeg kan ro uden åre.
Men kan ej skilles fra vennen min
uden at fælde en tåre.

Fra Engeland til Skotland

Melodi fra Småland

Fra Engeland til Skotland, der sejlede en brig,
med læk i begge ender og med en rådden rig.
Og helleduse da, vi kommer langvejs fra,
hurra for skippers kone, når vi ser Amerika.

Vi havde ingen anker og heller ingen rat,
vi sejled efter bølgerne og skippers gamle hat.
Og helleduse da ...

Lanterne i stavnen vi hængte aldrig ud,
vi klared os med lygten på kaptajns røde tud.
Og helleduse da...

Hver morgen og hver aften så fik vi mælkegrød,
men det var den slags mælk, som udi Nordsøen der flød.
Og helleduse da ...

Kahytten, som vi boede i, det var et brænde skur,
kompasset det var skiven af et gammelt kukkeur.
Og helleduse da ...

Vor skipper prygled' konen både gul og blå hver dag,
så blev hun hejst i mastens top - det var det svenske flag.
Og helleduse da ...

Herligt, en sommernat

Tekst: Johan Ludvig Heiberg, 1828

Melodi: Fr. Kuhlau, 1828

*Sangen stammer fra det nationalromantiske skuespil
"Elverhøj", som blev opført på Det Kongelige Teater i 1828.*

Herligt, en sommernat
drage til elverkrat,
hvile ved kilden den svale.
Luna sit sølverbånd
snor om Endymion,
spejder i busk og i dale

Møder en nymfe dig,
lad hende skøtte sig,
jæger, o lad hende fare!
Husk, at Aktæon fik
straf for et dristigt blik,
jæger, o tag dig i vare!

Gå på den sikre vej,
sværm og forvild dig ej,
jæger, i agt du dig tage!
Men har du tabt vort spor,
lyt til vort jægerkor,
det skal dig kalde tilbage.

Noget om helte

Robert Normann - Halfdan Rasmussen 1955

1) Livet er en morgengave.
Sjælen er et pilgrimskor.
Der står krokus i min have.
Der står øller på mit bord.
Under himlen hænger lærken
som et fjernt bevinget frø,
for en lærke tænker hverken
på at kæmpe eller dø.

2) Her er fredeligt og stille.
Her er ingen larm og støj.
Jeg har sået kruspersille
og et brev med pure løg.
Lad al verden slå for panden
og bekæmpe spe med spot.
Jeg vil enes med hinanden
og mig selv og ha' det godt.

3) Samson gik og styrted templer.
Peter Freuchen knak sit ben.
Ak, mod disse to eksempler
er min dåd en sølle en.
Jeg har aldrig dræbt filistre
eller kæmpet med en haj.
Og når stærke mænd bli'r bistre,
syn's jeg, det er synd for mig.

4) Der er nok, som går og sysler
med at sprænge kloden væk.
Jeg vil ikke ha' skærmydsler
og kanoner bag min hæk.
Mens de andre går og sveder
for at gi' hinanden lak,
vil jeg pusle med rødbeder,
selleri og pastinak.

5) Jeg vil ikke slås med bisser.
Jeg vil så og ikke slå.
Selv de rødeste radiser
kan man roligt lide på.
Der er nok af danske helte,
som er danske hele da'n
og går rundt og spænder bælte,
mens de råber: fy for fa'n!

6) Tiden går og tiden hverver
store mænd til mandig dåd.
Jeg, reserven blandt reserver,
bryder ofte ud i gråd.
Jeg får nerver og migræne,
blot jeg skær mig på en dolk
og vil hel're slå min plæne
end slå løs på pæne folk.

7) Livet er en dejlig gave.
Jorden er en herlig jord.
Der er øller i min mave.
Der står krokus på mit bord.
Når reserverne skal stille
for at splitte kloden ad,
skriver jeg med kruspersille
verdens mindste heltekvad

Den sømand han må lide

Tekst: A. von der Recke

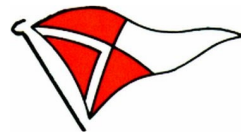
Melodi: Ukendt - Gammel sømandsvisе (1852)

Den sømand han må lide
langt mere ondt end godt, godt, godt,
den sømand han må lide
langt mere ondt end godt.
Beskøjterne han tærer,
de glider ned så småt,
- hej, kom faldera, hurra!
de glider ned så småt.

Men kommer han til syden,
han drikker vin med mer, mer, mer,
men kommer han til syden,
han drikker vin med mer,
og spiser af de frugter,
som bonden aldrig ser.
- hej, kom faldera, hurra!
som bonden aldrig ser.

Men hører han derude,
hans moder lider ondt, ondt, ondt,
men hører han derude,
hans moder lider ondt,
da letter han sit anker
og drejer skuden rundt
- hej, kom faldera, hurra!
og drejer skuden rundt.

Og med det samme letter
han på sin blanke hat, hat, hat,
Og med det samme letter
han på sin blanke hat
og siger hver skøn jomfru
så mangen en 'god nat'
- hej, kom faldera, hurra!
så mangen en 'god nat'.

En sømand har sin enegang

Tekst: Johs. V. Jensen

Melodi: Folkemelodi

1

En sømand har sin enegang
som fange på en Ø.

Lyt til en simpel ene sang
mellem vind og sø!

Det bruser fra den våde vej,
i nat og stjerne skær,
Min tanke går til dig, til dig
du er mig evig nær!

2

Hvor brænder aftenstjernen hed!
Vi går mod syd og sol.

Og hjemmets stjernetegn går ned
med nordens sunkne pol.

Men frydefuld, med meget mod,
og gerne går jeg ej.

Thi min forhåbning efterlod
jeg samt min ro hos dig!

3

Mig vinker manganen yppig kyst
og manganen munter havn.

Et anker griber i mit bryst,
det venneløse savn.

Thi hvad er himlen altid blå,
javist, balsamisk vejr,
og Paradis med palmer på,
når ikke du er nær!

4

Så sejler man i solens glød
og lummer tropevind,
men kuldens rose blomstrer sød,
min pige, på din kind.

Og kokospalmen slipper frugt,
som slår en mand ihjel,
fordøm den hele hule flugt,
min svale ven, lev vel!

5

Ve alle haves vandringsmand!
Urolig er hans færd,

som tåge, vind og skum på vand
og strøm og skjulte skær.

Men bærer det mod havets bund,
så manganen sømands kår,
når søen gurgler i min mund,
til dig min tanke går!

6

Men når den gule løvetand
ved Sjællands grøfter gror,

og fra det lave grønne land
man hører frøers kor;

når pinseløvet bryder frem
på danske svale træer,
og alle fugle vender hjem
du er mig atter nær!

Der går altid både tilbage

Tekst: Carl Viggo Meineke, 1951

Melodi: Ernfrid Ahlin

1. Hallo danske sømand i fremmede havn,
i Frisco, i Sidney og Santos,
jeg kender vel ikke din slægt og dit navn,
og ved ikke, hvem du har kær.
Men når du vel af og til længes engang,
så syng li'som jeg denne sang:

Der går altid både tilbage,
tilbage til Danmark igen.
Hvad så, om jeg skulle forsage
den nordiske vinter, min ven!
Så tænker jeg blot på den kalkede længe,
mit fædrene hjem i den bølgende eng.
Der går altid både tilbage,
tilbage til Danmark igen.

2. Ja, du som for længst drog fra hjem og fra land
og lever derude i Vesten,
din tanke går tit over vej - over vand
og kalder så minderne frem.
Og føler du stundom i hjertet et savn,
så hvisker du mors kære navn:

Der går altid både tilbage,
tilbage til Danmark igen.
Hvad så, om jeg skulle forsage
den nordiske vinter, min ven!
Så tænker jeg blot på den kalkede længe,
mit fædrene hjem i den bølgende eng.
Der går altid både tilbage,
tilbage til Danmark igen.

Velkommen i den grønne lund

Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1843

Melodi: Fritz Andersen, 1852

Velkommen i den grønne lund,
hvor fuglene de sjunge!
det høres skal: den danske mund
til sang har og en tunge.

Vi har det godt i grunden her,
såvel som vore fædre,
vil Gud, den dag tør være nær,
vi får det end lidt bedre.

Vor konge er vor fuldtro ven,
som guld hans ord må skattes:
"Kom hid, I gode danemænd,
og sig os, hvad I fattes!"

Kan munden vi få ret på gang
til andet end at spise,
hverandet barn i Danevang
forstår halvkvæden vise.

For, hvad vi fattes først og sidst,
til lykke ej så ganske,
men lidt dog både her og hist,
det er det ægte danske.

Derom sang nys en lille fugl
i syd på Skamlingsbanke,
og synd det var at lægge skjul
på hele folkets tanke.

Vi føre løver i vort skjold
af hjerter tæt omsatte,
dem førte vi fra hedenold
og ingen abekatte.

Hver fugl må synge med sit næb,
og livet, kan vi skønne,
var uden sang kun slid og slæb.
Velkommen i det grønne!

Havet omkring Danmark

Sangen hed oprindeligt "Havets Sang" og stammer fra skuespillet "Willemoes".

Tekst: L. C. Nielsen, 1908

Melodi: Carl Nielsen, 1907

Havet omkring Danmark, vort moderlige hav,
blåt som vore øjne og blidt som vore drømme,
- minderige strømme, som stryger mildt mod kyst. -
Længsel har du lagt i vort bryst!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov,
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. -
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

Havet omkring Danmark, vort moderlige hav,
gråt som vore vilkår og grønt som vore løfter,
- skumbesatte kløfter, som kløver ø fra ø, -
dådfuldt har du lært os at dø!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov,
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. -
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

Havet omkring Danmark, du moderlige hav,
stridt som vore viljer og stolt som vore sejre,
- brynjeklædte lejre, som larmer under strand. -
Hæder skal vi høste vort land!
Vi vandrer din vej, vi lyder din lov,
vi pløjer dine enge med kølens ranke plov.
Du vugger os i verden, så vide som vi vil. -
Dig elsker vi, o hav, og dig vi hører til!

Hvor smiler fager den danske kyst

Melodi: Oluf Ring, 1935

Tekst: Johannes V. Jensen, 1925

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge.
Og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder -
hvor lyst! hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn -
da vendte mangan på ny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølge går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedes bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst.

Der driver høduft med krydret vind.
Igenem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortøner
sig sø og strand.

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter - forglem dem ej!
i arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord,
er sjæl af den, der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod.

Men du, der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjerte bundet.
Thi dybe minder
og gammel agt
og milde kvinder -
hvor har de magt!

Solskin kan man altid finde

Tekst: Henry Carlsen

Melodi: Joe Burke

Solskin kan man altid finde,
lykkens sol vil aldrig helt gå ned,
thi solskin kunne engang binde
unge hjerters tro og kærlighed.
Men når hjertet engang banker
kommer så let tanker,
tanker om det,
fremtiden den vil bringe.
Solskin kan man altid finde,
bare der er en, man holder a' .

Der er et yndigt land

Tekst: Adam Oehlenschläger 1823

Melodi: H.E. Krøyer 1835

Den danske nationalsang.

Der er et yndigt land,
det står med brede bøge
nær salten østerstrand,
nær salten østerstrand,
Det bugter sig i bakke, dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas sal.
og det er Frejas sal.
Det bugter sig i bakke, dal,
det hedder gamle Danmark,
og det er Frejas sal.
og det er Frejas sal.

Der sad i fordums tid
de harniskklædte kæmper,
udhvilede fra strid;
udhvilede fra strid;
Så drog de frem til fjenders mén,
nu hvile deres bene
bag højens bautasten.
bag højens bautasten.
Så drog de frem til fjenders mén,
nu hvile deres bene
bag højens bautasten.
bag højens bautasten.

Det land endnu er skønt,
thi blå sig søen bælder,
og løvet står så grønt;
og løvet står så grønt;
Og ædle kvinder, skønne mø'r
og mænd og raske svende
bebo de danskes øer.
bebo de danskes øer.
Og ædle kvinder, skønne mø'r
og mænd og raske svende
bebo de danskes øer.
bebo de danskes øer.

Hil drot og fædreland!
Hil hver en danneborger,
som virker, hvad han kan!
som virker, hvad han kan!
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
sin top i bølgen blå.
sin top i bølgen blå.
Vort gamle Danmark skal bestå,
så længe bøgen spejler
sin top i bølgen blå.
sin top i bølgen blå.

Du danske sommer, jeg elsker dig

Den korte version

(den der står i det gamle SSV sanghæfte)

Tekst: Thøger Larsen 1923

Melodi: Otto Mortensen 1932

Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Du er i sindet jo lunefuld,
dog hjertet inderst er pure guld,
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdom jubled' din lovsang ud,
hun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned, ned
til dåb i glemsel og evighed!

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyld og hø,
vi bad: lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!
Vort hjerte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød,
og tordenlatter og tordenregn
din troldom spændte fra egn til egn.
Vild, vild, vild
er, skønne sommer, din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!
Ja, ja, ja,
jeg ved, dit hjerte er guld endda.

Du danske sommer, jeg elsker dig

Den lange version

Tekst: Thøger Larsen 1923

Melodi: Otto Mortensen 1932

Du danske sommer, jeg elsker dig,
skønt du så ofte har sveget mig.
Snart kolde farver i sky og vand,
snart nøgne piger ved hver en strand.
Mer, mer, mer
jeg dog dig elsker, hver gang du ler.

Du er i sindet jo lunefuld,
dog hjertet inderst er pure guld,
et eventyr er dit glade navn,
og blomster lyser ud af din favn.
Kom, kom, kom
i drømme gror under månens horn.

Når dine bølger mod bredden gik,
beruset blå som gudinders blik,
en ungdomjubled' din lovsang ud,
hun klædt i solskin og brunet hud.
Ned, ned, ned
til dåb i glemsel og evighed!

Og når du strakte med åbent sind
de lyse nætter i himlen ind,
imens det dufted' af hyld og hø,
vi bad: lad drømmen dog aldrig dø!
Ak, ak, ak!
Vort hjerte svulmed' af tro og tak.

Og stundom ud af din fulde glød
sprang lyn fra skyen i jordens skød,
og tordenlatter og tordenregn
din troldom spændte fra egn til egn.
Vild, vild, vild
er, skønne sommer, din kraft og ild.

Du danske sommer, min hilsen tag,
du lyse nat og du lyse dag!
Går tit du kold over landet hen,
jeg ved, du kommer dog hed igen!
Ja, ja, ja,
jeg ved, dit hjerte er guld endda.

Skibet skal sejle i nat

Melodi: Erik Fiehn

Aften i nymånens tegn.
To står i mørket på kajen.
Pige og mand.
En fra sø, en fra land.
Kys har fortalt, hvad ord ikke kan.
Så tavshed. Til sidst siger han:
"Farvel da, min tøs.
Og hold dig nu kvik.
Jeg tilstår, mit hjerte gi' r
li 'som et stik,
imens jeg kysser dig nu.
Jeg elsker dig du.
Men skibet skal sejle i nat.
Men skibet skal sejle i nat.
Vi mødtes i sjov.
Vi sværmede lidt.
Men det, der var letsind,
blev alvor med eet,
og du blev alting for mig,
nu er der kun dig.
Men skibet skal sejle i nat.
Men skibet skal sejle i nat.
Og intet på jord er så svært
som afsked med alt, man har kært.
Men skæbnen er ens i stort og i småt.
Vi ved det, vi ved det så godt:
Vi lægger en plan.
Vi drømmer en drøm.
Vi kæmper os fremad
trods modvind og strøm mod det,
vi ønsker så hedt.
Så ser vi med eet,
at skibet skal sejle i nat.
Ja, skibet skal sejle i nat."

Aften i nymånens tegn.
To står i mørket på kajen.
Pige og mand.
En fra sø, en fra land.
Alting er sagt. Nu står de der kun i tavshed.
Til sidst siger hun:
"Farvel da, min ven.
Pas godt på dig selv.
Jeg syn's du har været all right og reel
og jeg har været dig tro.
Mit liv blev os to.
Men skibet skal sejle i nat.
Men skibet skal sejle i nat.
Og nu er jeg din med sjæl og med krop.
og nu kan jeg larme og sætte mig op,
mod det, jeg ved der skal ske, og græde og be'
men skibet skal sejle i nat.
Men skibet skal sejle i nat.
På én gang går verden i stå.
Så hører man skibsklokken slå.
Ens håb ligger knust. Hvert eneste ét.

Vi menn'sker bestemmer så lidt.
Den lykke vi tror er fast og solid,
den er kun på landlov på ubestemt tid,
før alt, vi ejer, skal bort.
Vi tror det er vort.
Men skibet skal sejle i nat.
Men skibet skal sejle i nat."

Hils fra mig derhjemme

Tekst: Ludvig Brandstrup, 1922

Melodi: Elith Worsing, 1922

Skuespilleren og revyforfatteren Ludvig Brandstrup (1892-1949) og komponisten Elith Worsing (1892-1923) var storleverandør til de københavnske studenterrevyer i årene efter første verdenskrig.

1) I den store tavse nat
står jeg her ved skibets rat,
under himlens stjernehær,
ene og forladt.
Under himlens høje tag,
høres fjerne vingeslag,
fugletrækket atter går mod nord
mod lys og vår.
Hils fra mig derhjemme,
hils min far og mor.
Hils de grønne bøge,
hils den blanke fjord.
Mine bedste tanker
følger jer på vej,
når I fly'r mod hjemmet,
hils det, hils fra mig.

2) Uden uro uden jag,
dag og nat og nat og dag,
bringer jer til målet frem
brede vingeslag.
Ak, så tænk engang på mig,
gerne fløj jeg samme vej,
hjemme står vel skoven grøn,
ak, svale hør min bøn:
Hils fra mig derhjemme,
hils min far og mor.
Hils de grønne bøge,
hils den blanke fjord.
Hvis jeg havde vinger,
fløj jeg hjem til dig,
til de lyse nætter,
hils dem, hils fra mig.

3) Langt mod syd og højt mod nord, øst og vest, hvor palmer gror,
lever unge danske mænd, som ud fra hjemmet for.
Hundred tusinder af mil skiller os fra venners smil,
svale flyv fra sted til sted, og tag en hilsen med.
Hils fra mig derhjemme, hils og bring dem bud.
Bed dem aldrig glemme os, der rejste ud.
Intet har vi elsket højt som hjemmets navn.
Sig dem det, og hils dem, hils i København!

Hvor skoven dog er frisk og stor

Tekst: H. C. Andersen, 1850

Melodi: Tysk folkemelodi

Ifølge en gammel folketro tæller unge mennesker gøgens kuk for at finde ud af hvor mange kys de har til gode. Gamle mennesker, derimod, fortolker antallet af gøgens kuk som de tilbageværende leveår.

Hvor skoven dog er frisk og stor,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.
Skovmærker der og jordbær gror,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.
I træets bark er mærke sat,
der så jeg dig en måneklar nat.
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.

I måneskin er smukt at gå,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.
I skov ved solskin ligeså,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.
Af kukkeren jeg vide får,
hvor mange kys og leveår.
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.

Gør ikke verden dig for tung,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.
Husk på, du er kun én gang ung,
kuk-kuk, kuk-kuk fallera.
Skovmærker gror, og jordbær gror,
og kukkeren ved når og hvor.
Kuk-kuk, kuk-kuk, fallera,
kuk-kuk, kuk-kuk, fallera.

Lundeborghymnen

Melodi: Ove Bager, 1978

Tekst: Ove Bager

Er du trist og har du sorg i sinde
så tag med mig ned til Lundeborg.
For det er det bedste sted på jorden
her jeg tror at verdens ende går,
her er skov og strand, her er havn og vand,
her er fiskerpige, her er fiskermand,
er du trist og har du sorg i sinde
så tag med mig ned til Lundeborg.